

10 ש"ס
Solevantiq. 635

1

7102

and half of the blood **וְחֵצֵי הַדָּם**
 he dashed against the altar. **זָרַק עַל-הַמִּזְבֵּחַ:**
 7. And he took the book of the covenant, **וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית**
 and read in the ears of the people; **וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם**
 and they said: **וַיֹּאמְרוּ**
 All that the Lord hath spoken **כָּל אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה**
 will we do, and obey. **נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע:**

(1)

תלוי

בית

קע

פְּרִשְׁת׃ מִשְׁפָּטִים

(2)

חכמה יזנית א"ל צא וכדוק שעה שאינו לא יום ולא לילה, דהחויב דהווי משום קיום המצוה הא כבר יצא בו כיון שידוע כל התורה כולה היאך לעשות דובר הנעשה לאיזה תכלית אין לו להמשך יותר מכפי הצורך לאותו התכלית המבוקש ורק מ"מ הייב מצד עצם המצוה של הלימוד תורה. והנה אם היו אומרים ישראל נשמע ונעשה לא היה במשמעות קבלתם רק עול מצות אלא שמוכרחין ללמוד קודם כדי שידעו היאך לעשות והיה נשמע נמשך ומבואר לנעשה ונעשה הוי התכלית והיה רק קבלה אחת ומש"ה אמרו נעשה ומוכן מאליו שמוכרחין ללמוד מקודם ואח"כ אמרו נשמע ונמצא דהווי נשמע תכלית מצד עצמו ג"כ דגם שלא יצטרכו ללמוד משום עשיה ג"כ ילמדו מצד עצמה ונמצא ע"י ההקדמה נעשה ב' קבלות של ב' תכליתים עול מצות ועול תורה והווי שאמרו בשעה שהקדימו והווי ב' קבלות עול מצות ועול תורה, ידרו ס"ר מה"ש וקשרו לכל א' מישראל ב' כתרים א' כנגד נעשה וא' כנגד נשמע דע"י ההקדמה זכו לב' כתרים: והנה בתורה יצאין מברכי' בתורה את תורתך שלא היו מברכי' בתורה תחילה. וכן אמר שם מפני מה אין ת"ת מצויין יוצאין מברכי' ת"ת שאין מברכי' בתורה תחילה. וכתב שם הר"ן שלא היה התורה השובה בעיניהם שתהא ראויה לברך עליה שלא היו עוסקין בה לשמה. ולפי המבואר לעיל י"ל דהם היו סוכרים דלימוד התורה אינו מצוה מצד עצמה רק עיקר מה שצריך ללמוד הוא כדי לידע היאך ומה לעשות והעיקר הוא העשיה.

וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע. מסכת שבת (פ"ט) דרש ר' סימאי בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע ידרו ס' ריבוא של מה"ש וקשרו לכל אחד מישראל שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע. ויש להבין אמרו בשעה שהקדימו ולא אמר בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע ומוכח דרק ע"י ההקדמה זכו להני שני כתרים ויש להבין היאך תלוי בההקדמה. והנראה לי ויובן ג"כ למה אמרו ישראל נעשה ונשמע ולא נשמע ונעשה. דהנה איתא בזוה"ק נעשה בעובדין שבין ונשמע בפתגמין דאורייתא, הווי הנעשה הווי קבלה על קיום המצות ונשמע הווי קבלת לימוד התורה"ק. והנה ידוע דלימוד התורה הוא משני פנים, אחד כדי לידע היאך ומה לעשות ואם לא ילמוד היאך יקיים, ולא ע"ה חסיד (לזוט פ"ג מ"ט), וגם הנשים שאינם מחויבות בלימוד התורה מ"מ מחויבות ללמוד במצות הנהגות בהן וכמו דאיתא בפ"י ס"י מ"ז בשם הרוקח דמש"ה מברכות בה"ת. אמנם באנשים יש עוד מעלה א' על הנשים דנשים בלימודם אינם מקיימות שום מ"ע רק הווי מברא לקיום המצות ונמצא דהלימוד אצלם הווי מברא להתכלית שהוא קיום המצות ולא הווי תכלית בעצמו אבל באנשים הווי הלימוד גם מ"ע לעצמו וכמו הנהגת תפילין וכדומה ונמצא הווי ב' בחינות מברא להמצות וגם תכלית בפני עצמו. והווי דאיתא במנחות דף צ"ט שאל בן דמא בן אחותו של ר' ישמעאל את ר' ישמעאל כגון אני שלמדתי כל התורה כולה מהו שאלמוד

ע"ה חסיד (לזוט פ"ג מ"ט)

1) God wills man to be a creator—his first job is to create himself as a complete being. . . . Man comes into our world as a hyllic, amorphous being. He is created in the image of God, but this image is a challenge to be met, not a gratuitous gift. It is up to man to objectify himself, to impress form upon a latent personality, and to move from the hyllic, silent personality towards the center of objective reality. The highest norm in our moral code is *to be*, in a total sense, . . . and to move toward . . . real true being.¹

Redemption, Prayer, Talmud Torah

2) R. Simlai delivered the following discourse: What does an embryo resemble when it is in the bowels of its mother? . . . A light burns above its head and its looks and sees from one end of the world to the other, as it is said, "When his lamp shined above my head, and by His light I walked through darkness" (Job 23:3).
It is also taught all the Torah from beginning to end, for it said, "And he taught me, and said unto me: 'Let thy heart hold fast my words, keep my commandments and live'" (Proverbs 4:4), and it is also said, "When the converse of God was upon my tent" (Job 29:4). As soon as it sees the light an angel approaches, slaps it on its mouth and causes it to forget all the Torah completely, as it said, "Sin coucheth at the door" (Genesis 4:7).¹⁹

3) There is an obvious question: If the angel makes the baby forget everything he taught it, why did he bother to teach the embryo at all? The answer is again obvious. R. Simlai wanted to tell us that when a Jew studies Torah he is confronted with something which is not foreign and extraneous, but rather intimate and already familiar, because he has already studied it, and the knowledge was stored up in the recesses of his memory and became part of him. He studies, in effect, his own stuff. Learning is the recollection of something familiar.²⁰ The Jew studying Torah is like the amnesia victim who tries to reconstruct from fragments the beautiful world he once experienced. In other words, by learning Torah man returns to his own self; man finds himself, and advances toward a charted, illuminated and speaking I — existence. Once he finds himself, he finds redemption.

4) I

HALAKHIC man is a man who longs to create, to bring into being something new, something original. The study of Torah, by definition, means gleaning new, creative insights from the Torah (*hiddushei Torah*).

AND FROM THERE YOU SHALL SEEK

iron. Father was unable to follow the logic of his position. He tried with all his might to defend him, but he was unsuccessful. Father would sink into musings with his head leaning on his fist. The students and I, and even the Rambam himself, would tensely wait for Father's answer. But Father would pick up his head and say sadly, "The answer will have to wait for the prophet Elijah; what the Rambam says is extremely difficult. There is no expert who can explain it. The issue remains in need of clarification." The whole group, my father included, were sad to the point of tears. A silent agony expressed itself on each face. Tears came from my eyes, too. I would even see bright teardrops in the Rambam's eyes.
Slowly I would go to Mother and tell her with a broken heart, "Mother, Father can't resolve the Rambam - what should we do?"
"Don't be sad," Mother would answer, "Father will find a solution for the Rambam. And if he doesn't find one, then maybe when you grow up you'll resolve his words. The main thing is to learn Torah with joy and excitement."

ברכות התורה

In Judaism, study is greater even than prayer. So, before beginning to pray, we engage in a miniature act of study, preceded by the appropriate blessings. The blessings are followed by brief selections from תבין, תבין, תבין and תבין, the three foundational texts of Judaism.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
אשר קדשנו במצותיו וצונו לעסק בדברי תורה.

(1)

מאימתי פרק ראשון ברכות

2)

וגם לא יעשה היסק הדעת. אבל
ברכת "אשר צמר צנו" וברכת "לעסוק
בדברי תורה" שהן עיקר לברכת
התורה - פוטרת כל היום. וא"ת: מאי
שנא מסוכה שרין לנרן על כל
סעודה וסעודה "לישב בסוכה"? ו"ל:
דשאי תורה שאינו מייאש דעתו, דכל
שעה אדם מחוייב ללמוד, דכתיב
"והגית בו יומם ולילה" והו כמנו יושב
כל היום בלא הפסק; אבל אכילה
בסוכה יש שעה קצוטה. וא"ת: מפני

תוספות
דפ"ק:

ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד

(בגי' אג"ת :)

(3)

4)

The Rav answered that this additional time no longer represented acquisition of knowledge. Rather, said the Rav, "The Torah became like a magnet. They could not pull themselves away from the text. The Torah drew them closer....they - the students studying for the hundred and first time - felt that studying the Torah was a rendezvous with the Shechina, the Divine Presence. Therefore, they constantly sought to prolong the experience. They just could not bring themselves to close the text." ('The Rav', Vol. 2, Rakeffet, pp.208-211)

5

אלו קרבנו לפני ה' סיני,
ולא נתן לנו את התורה,

דינינו: